

Födelsedag

Ju mer jag blir jämnårig med dig
Desto mer längtar jag efter dig, far.
Om jag bara kunde tro på återskapandet av dig.
I samma stund som jag själv dör, så vi träffas igen.
Att få se dig som jag minns dig
Att få krama om dig och kyssa dig
Som med min egen son.

Jag önskar jag kunde tro. På vilken Gud som helst.
Religiös eller inte.

Men det skulle vara lögn. Om jag sade
Att på grund av detta –
Att medan du är djupt rotad
I hemlandet
Har jag utrotat mig själv.

För att lära känna
Så många platser som möjligt
Och människor
– Vilket högmod, livet! –
Att lyssna till och lära mig språk
Som jag aldrig kommer att tala.

Därför ska jag återvända
Till jorden som tyst
Gör vårt material immateriellt.

Jag kommer till din Andra
Uppståndelse. Med min frånvaro
Från min födelsedag
För första och sista gången.

Rutinens utopi

Vi går till våra jobb, som om ingenting hänt.
Kring tolv dricker vi kaffe med våra kollegor
Som om ingenting hänt.
Vi kastar i oss mat
Var och en för sig, som om ingenting hänt.
Vi äter igen med våra gemensamma vänner på kvällen
(För att vara tillsammans) – som
Om ingenting hänt.
Vi låter oss älskas med, som om ingenting hänt.
Så kommer också våra barn att bli, och samma sak
Upprepas när de växer upp,
Om ingenting hänt dem.
Sådana är våra liv och om jag nu sitter här och skriver
Allt detta osagda och självklara
Är det för att vänja mig vid det
Medan jag fördriver tiden

Tills vi åter kan ses efter våra separata semestrar
Säker på att snart ha dig här
På detta horhushotell i Aten
– Du är på väg, i åratal har du varit på väg
Idel svepskäl och
Försiktighetsåtgärder –
Men trots det lider jag
Inte av skuld eller ånger
Bara av denna fixa idé
Att jag gärna skulle byta ut
Älskarens överlägsenhet
Mot människans enkla njutning
Som har dig i sitt våld –
För att en gång få leva med dig
Hos dig där allting händer
Som om ingenting hänt.

Smältdegel

I sin hudfärg bär de med sig
Sina länders rädsla
Lidande väntar de ett helt liv
På utresetillstånd; i Patras till Italien
Och i Aten, på Amerikaplatsen,
Så nära man nu kan komma
Den delen av världen.

Det är de eviga emigranterna
Främlingarna i samma gathörn nu
Som en gång byborna ifrån provinsen
Fattiga, offer för
Oförsonliga regimer
Har de betalat med
Allt de ägde

Hitlockade av dem
Som kommit upp sig
Några pinnhål här
Stjäl de nu av oss
För att kunna ta sig vidare
Och vår rädsla växer
Den mättes fruktan
För de hungriga.

Rädslan skyr ordningsvakterna
Och ropar på polis i stället.
I synnerhet på torget
Framför butikerna där de
Svarta lagt ut sina varor
Utan moms eller andra
Onödiga pålagor.

”Polis! Pass! Uppehållstillstånd!”
Inte en gränd där inte rädslan kommer rusande
Och på Omoniaplatsen blandas den med andra plågor
Hemlösa och narkomaner.
Slutligen kliver den nersölad
På en buss eller trådbuss
Där för oss okända språk talas
Som också sinsemellan
Saknar all begriplighet
Så till den grad att främlingar
Kan svära över andra främlingar
(Påstå att de snor ens jobb)
Den enda tröst som står att finna

Är där, på deras eget språk.
Och medan orden muttras
Kläms vi mellan sköldarna i bussen
Och mals till färs innan
Vi knuffas ut vid någon hållplats.
Överallt ruttnar vi och
Det blir huggsexa bland kråkorna
Även andra fåglar dras till platsen
Till höger kraxar de konkreta slagord
Till vänster hummar de
den gamla vanliga visan.

Det är ändå människor
Människor som än en gång
krossas mellan dem båda. För
staden har inte längre plats för oss.
Det kommer att bli strid man mot man
Kanske räddas några av oss, med själ

Och allt, av hororna
De svarta bataljonerna
Som besvärjer oss på gatorna
Och på hotellen öststatsflickor två och två

Och på Amerikaplatsen
Oskuldens torg i folkmun
I den knappt alls knullade
massan av immigranter
Bär vi alla med oss
Vår egen historia
Och äter alla av
samma färs.